

NEW YORK TIMES BESTSELLER

WSOY

PELIEN PELI

JENNIFER LYNN BARNES

SUOMENTANUT AILA HERRONEN

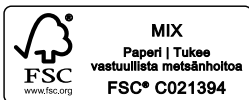
JENNIFER LYNN BARNES

THE INHERITANCE GAMES

PELIEN PELI

Suomentanut Aila Herronen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Donne-sitaatti: Ernest Hemingway, *Kenelle kellot soivat*,
suomentanut Hilikka Pekkanen. Tammi, 2014.

Shakespeare-sitaatti: William Shakespeare, *Henrik IV*,
suomentanut Paavo Cajander (1898) ja Matti Rossi (2004)

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

The Grandest Game

Copyright © 2024 by Jennifer Lynn Barnes

Vinjetit © Adobe Stock

Cover art copyright © 2024 Katt Phatt, Cover design by Karina Granda

Cover copyright © 2024 by Hachette Book Group, Inc.

The moral rights of the authors have been asserted.

Published by arrangement with Curtis Brown Ltd

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-52546-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Roselle

Prologi

VUOTTA AIEMMIN

Vallasta joutui aina maksamaan. Kysymys kuuluikin, kuka ja kuinka paljon. Rohan tiesi sen muita paremmin. Samoin sen, ettei siitä kannattanut vetää hernetä nenään. Mitä nyt pieni verenvuodatus, särkynyt sydän tai murtunut sormi merkitsi ystävien kesken?

Tosin Rohanilla ei varsinaisesti ollut ystäviä.

”Kysy, miksi pyysin sinut tänne.” Isännän hiljainen käsky sivalsi kuin miekanisku.

Paholaisen armon Isäntä oli yhtä kuin valta, ja hän oli kasvattanut Rohanin omana poikanaan – machiavelliläisenä, moraalittomana ja ennen kaikkea hyödyllisenä poikanaan. Rohan oli ymmärtänyt jo lapsena, että tässä salaisessa maanalaisessa palatsissa tieto oli rahaa ja tietämättömyys heikkoutta.

Hän ei todellakaan aikonut kysyä mitään.

Sen sijaan hän väläytti ilkikurisen hymyn, joka oli ase siinä missä hänen varastoon keräämänsä tikarit tai salaisuudet. ”Kysyminen on niille, joilla ei ole muita keinoja saada vastauksia selville.”

”Ja sinä olet kyseisten muiden keinojen mestari”, Isäntä myönsi. ”Havainnointi, manipulointi, kyky liikkua huomauttamatta ja taito saada ihmisten huomio.”

”Enkä sitä paitsi ole yhtään hassumman näköinen.” Rohan pelasi vaarallista peliä, mutta ei hän muunlaista peliä harrastanutkaan.

”Jollet kerran aio *kysyä...*” Isäntä kietoi kätensä koristeellisen hopeaisen kävelykepin kahvan ympärille. ”Kerro siinä tapauksessa minulle, mikä sai minut kutsumaan sinut tänne?”

Siinä se nyt tuli. Varmuus sykki Rohanin suonissa, kun hän vastasi. ”Vallanperimys.”

Paholaisen armo vaikutti päältä päin ylelliseltä ja salaiselta uhkapeliklubilta, joka oli avoin vain jäsenille ja jonka olemassaolosta tiesivät vain jäsenet: ultrarikkaat, aristokraattiset ja vaikutusvaltaiset ihmiset. Oikeasti se oli paljon enemmän. Historiallinen perintö. Erikoisoperaatio. Paikka, jossa solmittiin sopimuksia ja tienattiin omaisuuksia.

”Vallanperimys”, Isäntä vahvisti. ”Minä tarvitsen seuraajan. Minulle on annettu kaksi vuotta elinaikaa, enintään kolme. Luovun vallasta 31. joulukuuta ensi vuonna.”

Joku toinen olisi saattanut keskittyä Isännän lähestyvään kuolemaan, mutta ei Rohan. Kahdensadan vuoden aikana valta oli siirtynyt Paholaisen armosta vain neljästi. Seuraaja oli aina nuori, ja pesti oli elinikäinen.

Se oli Rohanin päämäärä, oli aina ollut. ”Minä en ole ainoa seuraajaehdokas.”

”Miksi olisit?” Tuo ei ollut Isännän suusta retorinen kysymys. *Perustelee, miksi minun pitäisi valita sinut.*

Minä tunnen Armon kuin omat taskuni, Rohan ajatteli. Jokaisen varjon, jokaisen tempun. Jäsenistö tuntee minut. He

tietävät, ettei minua kannata suututtaa. Mainitsit jo taitoni, ainakin hyväksyttävimmät sellaiset.

Ääneen Rohan valitsi toisenlaisen taktiikan. ”Tiedät yhtä hyvin kuin minäkin, että minä olen aivan loistava paskiainen.”

”Sinä olet juuri sellainen, millaiseksi sinut muovasin. Mutta kaikkea ei voi saada. Jotkut asiat pitää voittaa.”

”Olen valmis.” Rohanista tuntui samalta kuin aina ennen kehään astumista. Kun tiesi, että kipu oli väistämätöntä – mutta silti sivuseikka.

”Oikeus pitää ostaa.” Isäntä kävi suoraan asiaan. ”Jos haluaa hallita Armoa, joutuu ensin ostamaan siitä osuuden. Kymmenen miljoonan punnan pitäisi riittää.”

Rohanin aivot alkoivat automaattisesti kartoittaa reittejä valtaistuimelle. Vaihtoehtojen näkeminen mielessä herätti kuu-dennen aistin. ”Mikä on jutun juju?”

”Sama kuin aina ennenkin, poikaseni. Niin minulle kuin kaikille meidän edeltäjillemme aina ensimmäisen Isännän perijään saakka. Omaisuutta ei saa koota Armon seinien sisäpuolella eikä mitään Armon palveluksessa ansaittuja avuja saa hyödyntää. Et saa edes käydä täällä, käyttää Armon nimeä tai pyytää tai hyväksyä palvelusta yhdeltäkään jäseneltä.”

Armon ulkopuolella Rohanilla ei ollut mitään. Ei edes sukunimeä.

”Lähdet Lontoosta vuorokauden kuluessa. Palata saat vasta, jos ja kun maksuosuus on kasassa.”

Kymmenen miljoonaa puntaa. Tämä ei ollut pelkkä haaste. Tämä oli karkotus.

”Sinun poissa ollessasi Järjestäjänä toimii herttuatar”, Isäntä jatkoi. ”Hänestä tulee minun seuraajani, jollet saa varoja kokoon.”

Siinä se tuli: peli, panokset ja uhkaus.

”Lähde”, Isäntä sanoi ja tukki tien Rohanin huoneistoon.
”*Heti paikalla.*”

Rohan tunsu Lontoon. Hän osasi liikkua kuin aave missä päin kaupunkia tahansa, niin ylimystön kuin rahvaan parissa. Mutta ensimmäistä kertaa viisi vuotta täytettyään hän ei voinut palata sieltä Armoon.

Etsi sopivaa avausta. Etsi porsaanreikiä. Etsi heikkouksia. Ajatukset laukkasivat Rohanin päässä, ja hän päätti etsiä ensimmäiseksi juotavaa.

Rohanin valitsemän pubin edessä tappeli kaksi koiraa. Pienempi koirista muistutti sutta. Se oli häviöllä. Koiratappeluun puuttuminen ei välttämättä ollut viisain valinta, mutta Rohania ei nyt viisaus kiinnostanut.

Kun isompi koirista oli laputtanut tiehensä, Rohan pyyhki veren käsivarresta ja polvistui pienen koiran eteen. Koira murisi. Rohan hymyili.

Pubin ovi aukeni. Sisällä pauhasi TV: uutisankkurin ääni. ”Olemme saaneet raportteja ensimmäisestä vuotuisesta Pelien pelistä. Tämä rönsyilevä, tajunnanräjäyttävä kilpailu, jonka on suunnitellut ja rahoittanut Hawthornen suvun perijätär Avery Grambs, on päättynyt. Voittaja, joka saa palkinnoksi seitsemäntoista miljoonaa dollaria, julkistetaan suorassa verkkolähetyksessä hetkellä –”

Ovi pamahti kiinni.

Rohan katsoi koiran susimaisiin silmiin. ”Vuotuinen”, hän mutisi. Toisin sanoen ensi vuonna pidettäisiin uusi peli. Hänellä oli vuosi aikaa suunnitella. Järjestää kaikki juuri parahultaisesti. Onneksi Avery Grambs ei ollut ikinä ollut Paholaisen armon jäsen.

Hahaa. Porsaanreikä. Rohan nousi seisomaan. Hän meni pubin ovelle ja vilkaisi alas. ”Tuletko sinä?” hän kysyi koiralta.

Pubin omistaja tunnisti Rohanin heti. ”Mitä saa olla?”

Ilman Armoakin miehellä, jolla oli Rohanin kyvyt ja maine, oli pari korttia takataskussa. ”Tuoppi minulle”, hän sanoi. ”Pihvi koiralle.” Rohanin huulet kaartuivat vinoon hymyyn. ”Ja kyyti pois Lontoosta. Tänä iltana.”

1. luku

LYRA

Uni alkoi samalla tavalla kuin aina: kukalla. Kädessä olevasta kallasta huokui yli-imelää uhkaa. Lyra katsoi toista kättään ja karkkikaulakorun surullisia jäänteitä. Jäljellä oli vain kolme karkkia.

Ei.

Lyra tiesi jollain tasolla olevansa yhdeksäntoista, mutta unessa hänen kätensä olivat pienet. Lapsen kädet. Hänen ylleen lankeava varjo oli pitkä.

Sitten seurasi kuiskaus: ”*Tämä on vanhan Hawthornen syytä.*”

Varjo – Lyran biologinen isä – kääntyi ja käveli pois. Lyra ei nähnyt isän kasvoja. Portaista kuului askelia.

Hänellä on ase. Lyra hätkähti hereille. Henki salpautuneena, vartalo jäykkänä ja pää... pöydällä. Kun Lyra näki taas selvästi ja reaali maailma asettui aloilleen, hän muisti olevansa tunnilla.

Paitsi että luentosali oli lähes tyhjä.

”Kymmenen minuuttia koeaikaa jäljellä.” Salissa oli hänen lisäksi vain viisikymmenvuotias mies, jolla oli yllään bleiseri.

Koeaikaa? Lyra vilkaisi seinäkelloa. Hän alkoi hätääntyä tajutessaan, mitä kello oli.

”Tässä vaiheessa voit yhä jättää kokeen tekemättä.” Professori tuijotti häntä kulmat kurtussa. ”Muut ovat jo valmiita. *He* eivät varmaankaan olleet koko yötä juhlimassa.”

Koska juhlminen on ainoa mahdollinen syy, miksi minun näköiseni tyttö nukahtaa tunnilla. Ärtymys karkotti viimeisetkin unenrippeet. Lyra katsoi koepaperia. Monivalintakoe.

”Katsotaan, mitä ehdin tehdä kymmenessä minuutissa.” Lyra kaivoi repusta kynän ja alkoi lukea.

Useimmat ihmiset näkivät päässään mielikuvia, Lyra vain sanoja, käsitteitä ja tunteita. Hän näki kuvia vain nukkuessaan. Siinä oli se hyvä puoli, että kun ei juuttunut mielikuviin, lukeminen sujui todella nopeasti. Toinen hyvä puoli oli, että kokeen laatija oli noudattanut tuttua, ennustettavaa kaavaa.

Oikean vastauksen sai selville määrittämällä vastausvaihtoehtojen väliset suhteet. Olivatko kaksi vaihtoehtoa toistensa vastakohtat? Oliko yksi noista vastakohtadista melkein sama kuin muut vaihtoehdot? Tai oliko kokeessa vaihtoehtoja, jotka *kuulostivat* samalta? Tai *vaikuttiko* yksi tai useampi vaihtoehto todelta, mutta ei todennäköisesti ollut?

Sellaisia monivalintakokeet olivat. Riitti, kun purki koodin. Itse kokeeseen kuuluvasta aineistosta ei tarvinnut tietää mitään.

Lyra vastasi viiteen kysymykseen ensimmäisen minuutin aikana. Neljään seuraavana. Mitä useamman ruudun hän täytti, sitä käsinkosketeltavammaksi professorin ärtymys kasvoi.

”Sinä haaskaat minun aikaani”, professori sanoi. ”Ja omaa aikaasi.”

Vanha Lyra olisi saattanut pahastua miehen äänensävyistä. Nyt hän vain nopeutti lukutahtia. *Tunnista kaava, tunnista*

oikea vastaus. Hän oli valmis minuuttia ennen määräaikaa ja palautti kokeen täysin tietoisena siitä, mitä professori hänessä näki: tytön, jonka useimmat luokittelivat vartalon perusteella kovaksi juhlijaksi, ei tanssijaksi.

Eipä silti, että hän olisi tanssinut enää.

Lyra nappasi reppunsa ja kääntyi ovelle, mutta professori pysäytti hänet. ”Odota”, professori komensi kireään sävyyn. ”Arvostelen sen saman tien.” *Annan sinulle opetuksen*, hän tarjoitti.

Lyra kääntyi hitaasti ympäri, jotta ehti loihtia neutraalin ilmeen kasvoilleen.

Käytyään läpi kymmenen ensimmäistä kysymystä professori oli merkinnyt vain yhden vastauksista vääräksi. Hänen kulmansa kurtistuivat, kun hän jatkoi lukemista ja sama prosenttiosuus säilyi – ja parani sitten.

”Yhdeksänkymmentäneljä pistettä sadasta.” Professori nosti katseensa kokeesta. ”Ei hullumpaa.”

Odota vain, Lyra ajatteli.

”Mieti, mihin pystyisit, jos näkisit vähän vaivaa.”

”Mistä sinä tiedät, miten paljon vaivaa minä olen nähnyt?” Lyra kysyi. Hän puhui hiljaa, mutta katsoi miestä suoraan silmiin.

”Sinulla on pyjama päällä, et ole harjannut hiuksiasi ja nukuit melkein koko koeajan.” Professori oli näköjään muuttanut käsitystään hänestä: hän ei ollut juhlija vaan laiskottelija. ”Sinua ei koskaan näy luennoilla”, professori jatkoi ankarana.

Lyra kohautti harteitaan. ”Se johtuu siitä, etten ole tällä tunnilla.”

”Sinä –” Professori vaikenä. Tuijotti. ”Sinä et...”

”Minä en ole tällä tunnilla”, Lyra toisti. ”Nukahdin edellisellä luennolla.” Hän kääntyi vastausta odottamatta ja lähti

kävelemään kohti ovea. Hänen askelensa oli pitkä. Ehkä viehkeä. Ehkä *hänkin* oli.

Professori huusi hänen peräänsä. ”Miten sinä voit saada yhdeksänkymmentäneljä pistettä kokeesta, jos et edes käy luennoilla?”

Lyra jatkoi matkaa kääntymättä katsomaan taakse. ”Kompakysymykset eivät toimi, jos oppilas osaa tunnistaa ne.”

2. luku

LYRA

Itapäivällä opintotoimistosta tuli sähköpostiviesti, josta oli lähetetty kopio yliopiston taloustoimistoon. Otsikkorivillä luki *Opiskeluvoikeuden keskeytys*. Viestin sisältö pysyi samana, vaikka sen luki kolme kertaa.

Neljännellä lukukerralla Lyran puhelin soi. *Ei mitään hätää*, hän muistutti itseään lähinnä tavan vuoksi. *Kaikki hyvin*.

Lyra terästäytyi ja vastasi. ”Moi, äiti.”

”Sinä siis muistat minut sittenkin! Ja sinun puhelimesi toimii sittenkin! Eikä matemaattisesti lahjakas sarjamurhaaja ole siepannut sinua, koska haluaa sinut osaksi uskomattoman pahaenteisiä kaavailujaan.”

”Uusi kirja, vai?” Lyra arvasi. Hänen äitinsä oli kirjailija.

”Uusi kirja! Nainen pitää numeroista enemmän kuin ihmisistä. Mies on poliisi, joka luottaa enemmän vaistoihinsa kuin naisen laskelmiin. He vihaavat toisiaan.”

”Ai hyvällä tavalla?”

”*Erittäin* hyvällä tavalla. Ja tajunnanräjäyttävästä kemiasta ja kihelmöivästä romanttisesta jännitteestä puheen ollen... mitä sinulle kuuluu?”

Lyra irvisti. ”Huono aasinsilta, äiti.”

”Vastaa kysymykseen, senkin välttelijä! Minulla on vieroitusoireita tyttärestäni. Isäsi mielestä joulukoristeita ei voi ripustaa vielä marraskuun ensimmäisellä viikolla, sinun veljesi on nelivuotias eikä ymmärrä yhtään tumman suklaan päälle ja jos haluan seuraa romanttisen komedian katseluun, joudun sitomaan jonkun nippusiteillä penkkiin.”

Lyra oli kolmen vuoden ajan yrittänyt kaikin tavoin vaikuttaa normaalilta, *olla* normaali. Lyra, joka piti kovasti joulusta, suklaasta ja romanttisista komedioista. Teeskentely oli nujertanut hänet päivä päivältä.

Niinpä hän oli päätynyt yliopistoon kuudensadan kilometrin päähän kotoa.

”Eli mitä sinulle kuuluu?” Äiti aikoi näköjään jankata tuota loputtomiin.

Lyra vastasi kuvailemalla itseään neljällä sanalla. ”Olen sinkku. Pikkumainen. Aseistettu ja vaarallinen.”

Äiti nauroi. ”Etkä ole.”

”Ai pikkumainen vai aseistettu ja vaarallinen?” Lyra kysyi. Sinkkuuteen hän ei halunnut edes puuttua.

”Pikkumainen”, äiti vastasi. ”Sinulla on hyvä ja antelias sydän, Lyra Catalina Kane, ja mitä tahansa voi käyttää aseena, jos uskoo voivansa satuttaa tai tappaa sillä.”

Keskustelu tuntui niin normaalilta, niin tutulta, että Lyran oli vaikea kestää sitä. ”Sain viestin taloustoimistosta.”

Linjalle tuli hiljaista kuin leikaten.

”Edellinen shekki kustantamosta saattoi olla myöhässä”, äiti sanoi viimein. ”Ja pienempi kuin odotin. Minä järjestän tämän kyllä, rakas. Kaikki hyvin.”

Kaikki hyvin. Sitä Lyra oli hokenut itselleen jo kolme vuotta. Aina siitä lähtien, kun nimi *Hawthorne* oli alkanut vallata

uutisotsikot ja hyvästä syystä tukahdutetut muistot olivat alkaneet palailla. Erityisesti yksi niistä.

”Unohda lukukausimaksu, äiti.” Lyra halusi lopettaa puhe-lun. Etäisyys helpotti normaalin esittämistä, mutta se oli silti raskasta. ”Voin pitää seuraavan lukukauden vapaata ja mennä töihin ja hakea lainaa syksyllä.”

”Ei missään nimessä.” Puhuja ei ollut Lyran äiti.

”Moi, isä.”

Keith Kane oli mennyt Lyran äidin kanssa naimisiin, kun Lyra oli kolme, ja adoptoinut Lyran, kun tämä oli viisi. Hän oli ainoa isä, jonka Lyra oli tuntenut. Lyra ei ollut edes muistanut biologista isäänsä ennen kuin ne unet alkoivat.

”Minä ja sinun äitisi hoidamme tämän.” Isän äänensävy ei sietänyt vastaväitteitä.

Vanha Lyra ei olisi edes yrittänyt väittää vastaan. ”Miten?” hän tivasi.

”Meillä on vaihtoehtoja.”

Lyra arvasi heti, mitä isä tarkoitti. ”Mile’s End”, hän sanoi. Isä ei voinut olla tosissaan. Mile’s End ei ollut pelkkä talo. Se oli ullakon harjakatto, keinu etukuistilla, metsä, puro ja puu, johon Kanen suvun edustajat olivat kaivertaneet nimensä sukupolvien ajan.

Lyra oli varttunut Mile’s Endissä. Hän oli kaivertanut nimensä kyseiseen puuhun yhdeksän vanhana. Hänen pikku-veljellään oli oikeus tehdä samoin. *En kestä, jos talo myydään minun vuokseni.*

”Me olemme miettineet jo jonkin aikaa pienempää asuntoa.” Isä oli tyyni ja asiallinen. ”Tämä vanha talo on varsinainen rahareikä. Jos me luovumme Mile’s Endistä, me voisimme ostaa pienen talon kaupungista, maksaa sinun opintosi ja alkaa säästää veljesi opintoja varten. Yksi rakennuttaja –”

”Joku rakennuttaja on aina kyselemässä.” Lyra ei antanut isälleen tilaisuutta sanoa lausetta loppuun. ”Ja sinä käsket heitä aina painumaan helvettiin.”

Sillä kerralla hiljaisuus linjan toisessa päässä oli painava.

Seitsemän pääsylippua.

Unelman toteuttava saari.

AINUTLAATUINEN TILAISUUS.

LYRA

Lyralla on kädessään pääsylippu, kutsu. Kultaan kaiverrettu haaste osallistua maailman houkuttelevimpaan arvoitukseen: Pelien peliin.

ROHAN

Rohan aloittaa kilpakumppaniensa analysoinnin välittömästi. Odette Moralez, Brady Daniels, Knox Landry – lähettiläs, torni ja ratsu. Gigi Grayson, Savannah Grayson. Lyra Kane. Osoittautuuko yksi heistä kuningattareksi?

GIGI

Hän pystyy tähän – mitä se vaatiikin. Pidä SALAISUUS. Suojele Savannahia. Voita Pelien peli.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-52546-3